

Geen huis om mee te pronken!

“Je had vast gedacht dat ik in een groot wit strak huis zou wonen? Dat hoor ik vaker. Het was niet de buitenkant, maar de binnenkant die de doorslag gaf.” Architect Wim Maas woont samen met zijn vrouw Anke in het buitengebied van Epse, vlakbij Deventer aan de andere kant van de snelweg. Het huis valt nauwelijks op in de bosrijke omgeving met zijn donkere stenen muren en zwart gebeitste houten boeien.

van modern tot klassiek. Toch rolt er vaak een strakke vormgeving uit de pen. Dat heeft alles te maken met mijn filosofie. Het gaat om het wonen, om de beleving en de plek. Met opdrachtgevers ga ik altijd kijken op de plek waar het huis wordt gebouwd. Ik praat in eerste instantie niet over de materialen of het uiterlijk van de woning, maar over de beleving van het wonen en de locatie van het huis. Over de plek waar je wakker wordt, waar je zit, eet of werkt in relatie tot bijvoorbeeld het uitzicht of de stand van de zon. Daarna probeer ik er vorm aan te geven, niet alleen ruimtelijk, maar ook wat betreft materiaalkeuze en gewenste uitstraling. De persoonlijke smaak en de inpassing in de omgeving spelen hierbij een belangrijke rol. Uitsmeren is de volgende stap, geen hokjes met smalle gangen maar ruimtes zo schakelen dat ze één logisch geheel worden. Het huis plooit zich dan vanzelf in zijn omgeving.” ▶

FILOSOFIE

Maas is in 1991 voor zichzelf begonnen. In de hoogtijdagen had hij vijftig man aan het werk. Door de crisis is dat aantal gehalveerd. Zijn stijl is licht, strak en modern. Hij houdt er niet van om in een hokje te worden geplaatst. “In theorie kan ik alles maken,

ANTHONY WILLIAMS

“De eerste kennismaking met het huis waar we nu al sinds 1999 wonen was heel toevallig. Ik kende het van de buitenkant en vond het eigenlijk heel onopvallend en gesloten. Toch riep het ook vragen op. Op een vergadering in Enschede kwam ik de architect van het huis tegen, Anthony Williams. Hij nodigde me uit om het huis eens van binnen te bekijken. De eerste indruk van de jaren zeventig bungalow strookte absoluut niet met mijn eigen voorkeuren. Het was heel gedateerd. Op de vloer lagen donkere plavuizen, het had bruine plafonds, schoonmetselwerk aan de muur en een grote zitkuil. Toch maakte het huis indruk op me. Het was de manier waarop de architect alle vertrekken in het huis met elkaar had verbonden. Vanuit de woonkamer keek je in de keuken, vanuit de werkkamer had je contact met de woonkamer en ga zo maar door. Daardoor straalde het huis harmonie uit.”

VERHUIZEN

“Toen het kantoor zich in Lochem vestigde en we langzaam meer zin kregen om buitenaf te gaan wonen, kwam het huis weer

in beeld. We hadden destijds een oud herenhuis in het centrum van Deventer. Williams belde me op een dag om te vertellen dat het huis in Epse te koop kwam. Ik ben toen weer gaan kijken, nu samen met mijn vrouw. Natuurlijk moest er veel aan gebeuren maar de basis was nog altijd prima, en een huis voor de pronk hoef ik niet. Na de koop hebben we bijna alle muren wit gestuct, niet strak tot aan het kozijn maar telkens met een flinke zichtbare rand schoonmetselwerk. Uit respect voor het bestaande karakter en de stijl van het huis. Op de grond ligt nu een lichte vloer en ook het balkenplafond is wit. We hebben een klein muurtje weggebroken rond de open haard en een smal rechthoekig raam geplaatst. Later hebben we er een garage-schuur-berging in dezelfde stijl bijgebouwd, met zwart gebeitste houten planken en schuifdeuren. Scharnieren zouden het beeld verstoren en niet passen bij de stijl van het huis.”

CENTRALE PLEIN

Het huis heeft vier slaapkamers en meerdere zitplekken. “Nog altijd ervaar ik het huis als één grote ruimte. De keuken is het cen-

trale plein in het huis. Dat is ook de plek waar je het eerst naar toe loopt als je uit bed komt en de plek waar je het laatst bent voordat je gaat slapen. Van de buitenkant oogt het huis donker, maar van binnen is het nu heel licht, met enorme ramen tot op de vloer en veel lichtkoepels. Het huis heeft een inhoud van zo'n duizend kubieke meter en staat op een perceel van zesduizend vierkante meter. De helft daarvan is bos."

TONNIE

"Bij het huis kregen we Tonnie erbij. Tonnie is een mannetje van de sociale werkvoorziening die het grasmaaie bij de vorige eigenaar. In een minuut of tien ligt het gazon er weer piekfijn bij. Ik heb weleens overwogen om zelf een maaier te kopen, maar tegen Tonnie kan ik niet op. Waarom zou je iets wat goed is veranderen", lacht Maas. ◇

